

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 870/2015
06.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.И., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И., адвоката Ж.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 298/14 од 11.02.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 107/15 од 09.07.2015. године, у седници већа одржаној 06.10.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И., адвоката Ж.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 298/14 од 11.02.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 107/15 од 09.07.2015. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К 298/14 од 11.02.2015. године, окривљени М.И. је оглашен кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од месец дана од правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да уколико наведену казну не плати у остављеном року иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени М.И. је обавезан да приватном тужиоцу С.М. на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 199.028,50 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Приватни тужилац С.М. је ради остваривања имовинскоправног захтева у износу од 150.000,00 динара упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж 107/15 од 09.07.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.И., адвоката

Ж.Р., а пресуда Основног суда у Пожаревцу К 298/14 од 11.02.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.И., адвокат Ж.Р., због повреде закона из чл. 65, 229. ст. 2. и 3, 420, 438. став 1. тачка 9) и 500. став 1. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће одбацити предметну приватну кривичну тужбу.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене наводи у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да током поступка приватни тужилац и његов пуномоћник нису прецизирали оптужни акт битним субјективним и објективним елементима бића кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, нити су описали последицу кривичног дела, односно лаку телесну повреду коју је претрпео приватни тужилац, а за коју је окривљени осуђен, већ је све што је пропуштено да се унесе у приватној тужби првостпени суд „додао“ у пресуди тако што је додао речи „свестан свог дела и да је исто забрањено, желећи његово извршење“, као и речи „у виду крвног подлива вежњаче десног ока у висини спољашњег угла очног прореза“, а на који начин је по оцени браниоца оптужба прекорачена, због чега бранилац окривљеног сматра да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Врховни касациони суд најпре утврђује да из списка предмета произилази да је предметном приватном кривичном тужбом од 11.10.2012. године која је прецизирана 06.11.2012. године, наведено да је окривљени 13.07.2012. године, на базену спортско рекреативног центра у Пожаревцу ударио приватног тужиоца песницом у пределу десног ока, на који начин му је нанео лаку телесну повреду, а након тог инцидента приватни тужилац се јавио лекару специјалисти који је издао извештај који се налази у списима предмета, те да је на тај начин окривљени учинио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, које је извршио са умишљајем, с обзиром да је без икаквог повода ударио приватног тужиоца. Побијаном првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим да је критичном приликом у стању урачунљивости, свестан свог дела и да је исто забрањено, желећи његово извршење, на базену спортско рекреативног центра у Пожаревцу, ударио приватног тужиоца песницом у пределу десног ока и на тај начин му нанео лаку телесну повреду у виду крвног подлива вежњаче десног ока у висини спољашњег угла очног прореза, чиме је извршио кривично дело из члана 122. став 1. КЗ.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, у изреци побијане првостепене пресуде је лака телесна повреда коју је окривљени критичном приликом нанео приватном тужиоцу само детаљније описана у складу са лекарским извештајем, као што је и наведено у приватној тужби (да се приватни тужилац након инцидента јавио лекару специјалисти који је издао извештај који се налази у списима предмета), те да је првостепени суд у изреци побијане пресуде само у смислу члана 25. КЗ прецизније описао директни умишљај окривљеног у односу на приватну тужбу, при чему тим прецизирањем умишљаја окривљеног и детаљнијим описивањем лаке телесне повреде у изреци побијане првостепене пресуде, по налажењу овог суда првостепени суд је остао у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И. истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да су побијане пресуде донете уз повреду чланова 65, 229. ст. 2. и 3, 420. и 500. став 1. тачка 2) ЗКП и у вези са тим наводи да је приватна тужба која је првобитно поднета у овом поступку морала бити одбачена, јер се није могла сматрати ни кривичном пријавом, ни предлогом за кривично гоњење у смислу члана 65. став 3. ЗКП због чега суд по њој није могао да поступа, те да и касније уређена приватна тужба није била састављена у смислу чланова 229. став 2. и 500. став 1. тачка 2) ЗКП, с обзиром на то да у опису кривичног дела нису били наведени сви битни елементи кривичног дела.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда чл. 65, 229. ст. 2. и 3, 420. и 500. став 1. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић, с.р.